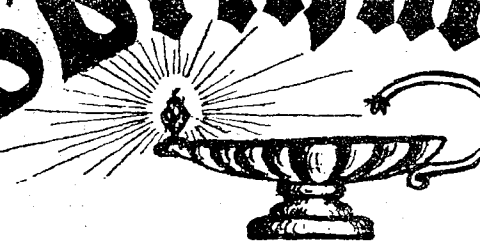

СВѢТЛИНИЦЪ

Год. II.

Излиза периодически

1936 г.

Броя 1 лв.

Брой 2.

Великата реалностъ.

„Азъ съмъ първиятъ и последниятъ“.

Откр. 1.17.

Като че ли отдавна е миналъ вѣкътъ на сантиментализма, на романтизма и на чувствата. Днешниятъ човѣкъ гони реалното, гони практичното, онова, отъ което може да извлече полза. Материалнитѣ постижения като че ли сж единствената му прицелна точка. Онова, отъ което душата се нуждае се счита фантастично и недействително. Странното е че дори и религията е поставена въ плоскостта на отвлеченитѣ понятия. Мнозина сж, които казватъ, че религията е несъвмѣстима съ реалниятъ животъ, съ неговитѣ материални изисквания. Стига се до тамъ че религията се счита като врагъ на всѣки напредѣкъ, на всѣка истинска просвѣта.

Каква наивностъ наистина! Нѣма по-велика реалностъ отъ Твореца, отъ Она, който движи вселенната. Той е великата действителностъ, застанала въ центъра на свѣта и на религията.

Отъ незапомнени времена хората сж чувствували Божието присѣствие, неговата сила, неговата премъдростъ. Макаръ и неясно дивака е съзнавалъ тая велика сила, която управлява всичко, и е търсилъ начинъ да влѣзе въ връзка съ нея. Неговитѣ срѣдства сж били примитивни и колкото по-високо се е издигалъ човѣка въ културно отношение, толкова съзнанието за Божиата реалностъ се затвърдява и задълбочава, и толкова по-силно става желанието да се разгадае тайната, която обвива божеството.

Историята на човѣшката култура е построена върху това търсене на божественото начало, на тоя стремежъ, да се иде при Бога. Културитѣ на древността, културата на Египетъ, Атина и Римъ иматъ въ основитѣ си религията, или по-скоро жаждата на човѣка да се докосне, да разкрие най-големата, първата и последна реалностъ въ свѣта—да срещне Бога.

Християнството е непосредственото откровение, което ни казва кой е Богъ. То ни поставя лице съ лице съ Бога. И въпроса който за вѣкове е вълнувалъ свѣта добива другъ видъ. Не, „сществува ли Богъ?“ но много по-важниятъ и дълбокъ въпросъ, въпросътъ отъ който зависи нашето сществуване, нашето щастие или нещастие: „какво е нашето отношение спрѣмо великата реалностъ, спрѣмо Бога?“ Когато знаемъ, че Той е, че той действува, че ние сме въ тѣсна жизнена зависимостъ отъ Него, какъ реагираме ние?

Когато Христовитѣ ученици молиха Христа да ги научи да се молятъ, тѣ го молиха въ сщщностъ да имъ открие пътя, начина по който най-добре да стигнатъ до Бога и тогава Христосъ ги научи на Господната молитва: „Отче нашъ...“

Драги читателю, ако помнишъ още тая молитва, повтори я бавно и помисли върху всѣка дума, върху всѣко прошение и ти ще откриешъ кой е Богъ, кой си ти, какво е отношението помежду ви и до колко Богъ участва въ живота ти и скърбитъ ти. Нѣма по-велико откровение отъ това да разберешъ, че Твореца е твой, нашъ Отецъ, който се грижи за насъ.

ВЪ ЗАТВОРА

Въ затвора въ Х. имало единъ затворникъ, който билъ боленъ. Старата му и вѣрующа майка го посетила и му говорила така сериозно и силно за Божието Слово и за съвестта му че и другитѣ затворници въ сѣщото помещение били дълбоко засегнати и мълчали дълго, следъ като старицата си отишла. Най-сетне единъ се решилъ да наруши страшната тишина. „Тя е глупачка“ казалъ той, „тя е отъ ония които още вѣрватъ въ библията. Нѣма да си разваляме настроението заради нея, ние знаемъ достатъчно за тия работи“ — „Може би“, отвърналъ другъ, който билъ засегнатъ дълбоко отъ думитѣ на старицата, „може би е глупачка, но тия глупаци иматъ това предимство че не влизатъ въ затвора“.

Капки мастило

Една майка искала да отдѣли детето си отъ пакостното влияние, което другарчетата му оказвали. Всичкитѣ ѝ усилия отивали напразно. Единъ день майката повикала синътъ си, взела една чаша съ бистра вода и го накарала да капне въ водата една капка мастило. Бистрата вода посинѣла, детето не искало да пие отъ тая вода.

Майката го насърдила да долива още бистра вода въ чашата докато водата се избистри съвършено. Момчето разбрало веднага колко е безполезно това, понеже съ доливането мастилото не излизало отъ чашата.

Лошитѣ навици, заседнали дълбоко въ сърдцето винаги ще помѣтватъ доброто което правимъ. А навикитѣ най-често се създаватъ въ компания съ други хора. Внимавай съ кого дружиш!

Практично християнство

Една 90 годишна старица съвсемъ не искала да чува за смъртъ и затова изпитвала инстинктивна умраза къмъ духовнитѣ лица. Когато новиятъ пасторъ еднажъ я посетилъ тя се обърнала на другата страна въ леглото си и не про-

думала нито дума. Следъ нѣколко месеца пасторътъ пакъ я посетилъ. Бабата била сама и била зачервена отъ ядъ, че всички отъ кжщата отишли да прибиратъ сѣно и не ѝ сварили кафе.

„Не се тревожете толкова“, казалъ пасторътъ „и азъ мога да варя кафе“. Запалилъ огъня, сложилъ джезвето съ вода да ври, смлѣлъ кафе съ воденичката и най-сетне сложилъ кафето предъ бабата. Тая скромность и услужливостъ победила старицата. Тя се разплакала и казала: „О, сега разбирамъ колко съмъ лоша, не бихте ли обичали по-често да ме посещавате да си говоримъ“ — Така практичното християнство отворило сърдцето на тая стара жена.

Заслунава си.

Единъ министъръ посетилъ единъ приютъ за малолетни престѣпници и за дерайлирала хора отъ различни класи. „Колко отъ тия хора наистина се поправятъ и се спасяватъ?“ запиталъ министърътъ. Директорътъ се замислилъ малко и отговорилъ: „Около 2%“. Тогава зачуденъ министърътъ казалъ: „Само за толкова малко хора, Вие иждивявате толкова време и средства!“ Той обаче схваналъ че спасението на единъ единственъ човѣкъ заслужава всѣка жертва, когато директорътъ отговорилъ: „Да, но ако единъ отъ тия двама на стотѣ бѣше Вашъ синъ?“

Богъ знае...

Едно момче помагало на баща си и носѣло цигли на гърба си. Когато единъ съседъ видѣлъ детето натоварено той му казалъ: „Слушай! Баща ти ти е далъ много цигли на веднажъ. Това е много за тебе и за силитѣ ти!“ „Мълчи!“ отговорило детето „баща ми знае по-добре отъ тебе колко мога да нося!“ Мислимъ ли и ние така? Виждаме ли Божията бащинска десница и тогава, когато товарътъ ни се вижда по-голѣмъ отъ силитѣ ни?

— — —
Най-сигурниятъ начинъ да се отървемъ отъ врага си е да го направимъ свой приятель.

Какво виждашъ

Киръ, персийскиятъ царъ пленилъ еднажъ единъ князь съ жената и децата му „Когато цѣлата фамилия била заведена предъ владетеля, той запиталъ княза: „Какво ще ми дадешъ за да ти дамъ свободата?“ „Половината отъ царството си,“ билъ отговорътъ. „А ако освободя и децата ти?“ „Цѣлото си царство,“ отговорилъ княза. „А заради жена ти?“ „Давамъ себе си.“

Тоя отговоръ толкова се харесалъ на Кира, че той пусналъ цѣлата фамилия безъ да иска каквато и да било отплата. Когато се връщали, инязътъ попиталъ жена си: „Не е ли Киръ единъ наистина благороденъ и красивъ човѣкъ?“ „Не видѣхъ“ отговорила съпругата, „видѣхъ само оня, който бѣше готовъ да даде себе си откупъ за менъ“. Христосъ плати на Голгота за твоя грѣхъ. Познавашъ ли го? Виждалъ ли си го? Обичашъ ли го?

Майчина любовъ.

Една майка, чиято дъщеря била слугиня въ градътъ, еднажъ получила съобщението, че Мария не е вече при господаритъ си и е тръгнала изъ лошиятъ пѣтъ. Майката тръгнала да търси и прибере бедната си дъщеря. Тя не я намирала. Но внезапно ѝ минала една мисълъ. Тя ся отбила при единъ фотографъ, направила си снимка и отишла съ нея въ най-посещаваната и най-мръсната кръчма на градътъ. Помолила съдържателя да ѝ позволи да закачи портрета си на стената. Позволили ѝ и тя си отпътувала обратно въ село.

Не много следъ това нещастната дъщеря посетила тая кръчма заедно съ една отъ своитъ нови приятелки. Погледа ѝ се спрѣлъ върху портрета на стената. „Прилича много на майка ми!“ извикала тя смаяна и почна да разглежда подробно портрета. Подъ него стояли написани думитъ: „Марио, азъ все още те обичамъ“. Майчината ржка написала тия думи. Дъщерята очаквала по-скоро презрение и гнѣвъ, но това било по-силно. Сърдцето било засегнато и тя се върнала.

Сирачето

Нѣколко „модерни“ младежи, които мислятъ, че всичко знаятъ и обичатъ да се подиграватъ съ религията, пжтували еднажъ заедно съ единъ пасторъ.

„Господинъ пасторе“, започналъ единъ отъ тѣхъ подъ маската на невинността. „Сигурно не знаете най-новото.“ „Не господине“, отговорилъ скромно пасторътъ, „азъ не чета много често вестници“.

„Наистина ли не знаете. Цѣлъ свѣтъ говори вече за това.“ „Не, азъ наистина не знамъ за какво става дума.“ „Тогавъ се считамъ много поласканъ да бѣда първиятъ, който ще Ви съобщи радостната новина: Нощесъ дяволътъ починалъ“.

„Наистина ли,“ отговорилъ пасторътъ. „Винаги съмъ съчувствувалъ и съмъ съжелявалъ сирацитъ. Позволете ми да Ви дамъ тая малка милостиня.“ Заедно съ това пасторътъ сложилъ въ ржката на нахалника 5 лева. На последниятъ не оставало нищо освенъ да се прехвърли на следната станция въ друго купе.

Последната струна.

Разправятъ за Паганини, че на единъ концертъ се скъсва една отъ струнитъ на цигулката му. Той опъналъ нова, но и тя се скъсала. Веднага следъ нея се скъсали още две струни, докато останала само една. Въ публиката вече почнали да се споглеждатъ и да се подсмиватъ. Но отчаяниятъ артистъ започналъ да свири на единствената струна, която останала здрава, така съвършено и чудесно, че сърдцата на всички слушатели били спечелени. Бурни аплодисменти възнаградили това смѣло и велико изкуство.

Нека си спомняме за Паганини, когато въ живота ни струнитъ една следъ друга се скъсватъ. Нека не отпущаме отчаяно ржце. Велико е изкуството ако и на последната струна, която ни остава можемъ да хвалимъ и да благодаримъ на Твореца.

Има много хора, които искатъ да служатъ на Царството Божие, но като полицаи и сѣдии, за да следятъ другитъ, а не себе си.

Куранъ и послушане.

Когато еднажъ английскитъ херцогъ Велингтонъ билъ на ловъ и искалъ да пресече за по-направо, презъ скоро за-сътата нива на единъ селянинъ, придружаващитъ намѣрили пѣтя къмъ нивата, затворенъ съ врата, задъ която стояло едно момче. Нито заплашванията, нито молбитъ не могли да заставятъ момчето да отвори. Най-сетне Велингтонъ казалъ: „Слушай момче, азъ съмъ херцогъ Велингтонъ, който победи страшния Наполеонъ Бонапартъ и не съмъ свикналъ да ми се оказва съпротива. Отваряй веднага!“ Момчето си свалило шапката и благоговейно се вгледало въ човѣка, който победилъ великия императоръ. Но следъ това то отговорило: „Баща ми заповѣда, да не отварямъ на никого. Херцогъ Велингтонъ не ще попречи на едно момче да изпълни заповѣдта на баща си. Нѣма да отворя!“ Тогава херцогътъ свалилъ шапка предъ селенчето и казалъ на другаритъ си: „Дайте ми нѣколко хиляди мже, като това дете и азъ ще победа не само Франция, а цѣлия свѣтъ.“ Това е и нашата нужда. Бащи, които да заповѣдватъ и синове да слушатъ.

Добъръ отговоръ.

На единъ обѣдъ въ единъ хотелъ бо-лшинството отъ гоститъ се стараѣли да ядосатъ пасторътъ, който седѣлъ на масата, като говорѣли най-лекомислено върху Словото Божие. Но той упорито мълчалъ и нищо не отговарялъ. Ядосанъ отъ това мълчание съседа по маса казалъ на пастора: „Вашето търпение е ангелско. Не чухте ли ни едно отъ нѣщата, които се казаха по Вашъ адресъ?“ Пасторътъ отговорилъ: „Уважаемий Господине, всичкитъ нападки не ми правятъ никакво впечатление, понеже азъ служа въ църквата при една лудница свикналъ съмъ“.

Напразно.

Единъ руснакъ искалъ да разправи на генералъ Скобелевъ разни слухове, които се носѣли по неговъ адресъ. „Единъ отъ Вашитъ офицери“, започналъ той, „раз-

правя разни лжи за Васъ. Мога да Ви кажа и името му.“ „Не, не! нито дума!“ казалъ остро генерала. „Моитъ офицери се бориха като лъвове. Азъ ги обичамъ. Само за една моя дума тѣ всички сж готови да идатъ на смъртъ.“

Доносчика напусналъ засраменъ стоята, а Скобелевъ повикалъ слугата си и казалъ: „Запомнихте ли добре това лице?“ — „Да, господинъ генералъ!“ „Добре! Помнете, че за този човѣкъ азъ никога не съмъ въ кжщи! Не забравяйте заповѣдта ми!“

За кого приказва.

Въ единъ голѣмъ градъ, една вечеръ, една не много набожна жена влѣзла съ малката си дъщеря съвсемъ случайно въ църква. Пасторътъ говорѣлъ, колко немарливи сж мнозина въ изпълнение на християнскитъ си длъжности у дома си. Че тѣ не четатъ вече Словото Божие, не се молятъ. . . Малкото момиченце слуша много внимателно и когато забелязва, че пасторътъ говори за нѣща, които се случватъ и съ родителитъ му, обръща се къмъ майка си и я пита: „Мамо, за тебе ли говори пасторътъ?“ Майката, дълбоко засегната мълчала. Въпросътъ на детето ѝ билъ за нея по-силенъ отъ самата проповѣдь. — Хубаво ще е, когато слушаме проповѣдь, нѣкой да ни пита: „За тебе ли говори пасторътъ?“

ВЪ ЕВАНГЕЛСКАТА ЦЪРКВА

Драгоманъ 4

има следнитъ служби:

Недѣля 10 ч. сутр.

Богослужение съ проповѣдь

11 часа — Недѣлно училище

3 ч. сл. пл. — Младежко събрание

7 ч. веч. Богослужение съ проповѣдь

Четвъртъкъ 7 ч. веч.

Молитвено събрание

Входъ свободенъ.

Отгов. редакторъ: П-ръ Г. Д. Сивриевъ
ул. „А. Василевъ“ 6 — Варна.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна